

CAITLIN II

Wapenfeit

Colofon

ISBN: 978 90 8954 741 5

Eerste druk 2015

© 2015, Daan Fousert

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Foto omslag: Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

CAITLIN II

Wapenfeit

DAAN FOUSERT

 Elikser
UITGEVERIJ

1.

Voor pastor William Beaton begon deze dag als elke andere. Hij startte met de vroegmis in zijn kleine kerk, wetende dat het slechts een handjevol mensen zou interesseren. Al vele jaren was hij pastor in het St. Nicolaskerkje van Shoreham-by-Sea. Door de jaren heen had hij lijdzaam aangezien dat het aantal gelovigen, althans praktiserende, gestaag was afgenomen. Hij had zich erbij neergelegd ondanks de druk van zijn bisschop er meer werk van te maken om potentiële gelovigen naar de kerk te lokken. Dat hij er geen gevolg aan gaf, had alles te maken met zijn twijfels over het geloof en nog meer over de kerk. Toen hij jong was, had hij een vuur in zichzelf ervaren om actief te worden in de kerk. Hij geloofde dat dit de enige weg was naar een betere wereld, door mensen te helpen zich bewust te worden van het woord van God en de leidende getuigenissen. Eens had hij zich gevoeld zoals de discipelen zich moesten hebben gevoeld na de hemelvaart van Jezus Christus. Vol passie was hij zich gaan verdiepen in het geloof. Niet dat hij uit een overmatig gelovige familie kwam. Zijn ouders waren wel lid van de kerk en als gezin bezochten zij af en toe een zondagsmis. Daar, tijdens een preek van hun oude voorganger, had hij het gevoeld: vanaf dat moment was hij volop bezig geweest met de kerk en zijn opleiding tot priester. Hij was overtuigd dat zijn enige liefde, de liefde voor Christus kon zijn. Ook al was een huwelijk binnen de anglicaanse kerk geen probleem, toch was hij overtuigd celibatair gaan leven. Alleen zo kon hij zijn Heer dienen. In die zin was hij vurig aanhanger van het gedachtegoed van de kerk van Rome. Hij herinnerde zich de eerste jaren van zijn priesterschap in de kleine parochie Bickerton. Met veel ijver en overtuiging had hij zich overgegeven aan wat hij 'het werk van God' noemde. Het

ging goed en hij werd overgeplaatst naar grotere parochies. Totdat de teleurstelling toesloeg. Hij zag de corruptie om hem heen, in het bisdom en van collega-priesters, en leerde al snel dat het werk van God door anderen werd geïnterpreteerd als verrijking van zichzelf, zelfzuchtigheid op veel terreinen, misbruik makend van de naam van God. Hij had geprobeerd zich ertegen te verzetten. Had geprobeerd dit te bespreken in het bisdom, maar was bij herhaling gestuit op onwil er iets aan te doen en onbegrip over zijn vertwijfeling. De bisschop had hem zelfs uitgelachen en gevraagd of hij wel een reëel beeld van de wereld had. “Dit is een kerk op aarde, William, met veel aardse trekjes. Het priesterschap is ook een beroep.” Die uitspraak had het vuur in hem gedoofd. Aangezien hij niet beter wist wat te doen, had hij zich erbij neergelegd en was met heel andere ogen naar kerk en geloof gaan kijken. Natuurlijk had hij nog wel zijn best gedaan de leden van zijn parochie te leiden en hen bij te staan indien er behoefte aan was, maar hij raakte er ook meer en meer van overtuigd dat het een beroep was dat hij uitoefenende en geen roeping.

Zijn commentaar op de kerk en kritiek op de leiding van de kerk waren niet in goede aarde gevallen bij de bisschop. Die had hem uiteindelijk, en dat was nu een kleine tien jaar geleden, teruggeplaatst naar deze kleine parochie. De druk om meer zielen naar de kerk te krijgen werd niet ingegeven door religieuze motieven maar door puur economische. De grootte van zijn parochie was bepalend voor de hoogte van zijn eigen inkomen. Betalende leden van de kerk telden mee. In die zin had hij geluk. Als klein voorstadje van Brighton, in een omgeving waar de betere families woonden, mocht hij zich gelukkig prijzen met een redelijk stabiel aantal ‘vaste’ leden. Niet dat hij ze ooit tijdens een mis zag, maar wel omdat zij hun jaarlijkse bijdrage betaalden en het waarschijnlijk

soort van chique vonden toch lid van de kerk te zijn. En ja, dan was er een handjevol mensen die trouw naar de mis kwamen en die hij niet wilde teleurstellen. Daarnaast had hij de hoogtepunten van het jaar, zoals de kerstviering en Pasen. En ook was er het koor dat zich vooral toelegde op het opluisteren van deze vieringen en het deelnemen aan de diverse zangconcoursen die door heel Engeland werden gehouden. Met geloof had het niets te maken, wel met sociale cohesie van deze kleine gemeenschap.

En vanuit die gedachte beleefde hij, tot zijn eigen verbazing, toch bevrediging in het werk dat hij deed, met name de bijkomende voordelen, zoals huisvesting in een mooie pastorie en zekerheid van inkomen. Ook voelde hij zich wel het centrum van de gemeenschap, al kwam deze gemeenschap niet meer bij elkaar om haar geloof te betuigen en te vieren.

Het koor was een verhaal apart. Het was een samenraapsel van mensen. Leden van de kerk, maar ook niet-leden, konden zich aansluiten bij het koor en beleefden zo de vreugde van het samenzijn. Want het was meer dan het zingen alleen. Het was ook het samen optrekken naar de verschillende concoursen en hun eigen voorstellingen in de kleine kerk. Die werden wel druk bezocht, puur om het geluid van het koor en vanwege de sociale controle op elkaar. Het leek of er door alle kerkleden, elk jaar met Kerstmis, een inventarisatie werd gedaan van wie er nog lid waren. En niemand wilde daaraan ontbreken. William Beaton had in de loop van de achter hem liggende jaren zijn geloof ingeruild voor cynisme en sarcasme richting het bisdom. Sterker nog, hij was ervan overtuigd dat Christus eerder een product was dat zich gemakkelijk liet verkopen op sentimenten van angst, dan dat hij de weg naar het eeuwige leven was. De

schandalen, niet alleen in zijn eigen bisdom, maar bovenal bij de bisschoppen en priesters wereldwijd, waarin het ene bisdom niet onderdeel in sodomie en pedofilie ten opzichte van het andere, hadden hem gesterkt in zijn gedachten dat de kerk een klucht was met vele spelers. Hij had zijn rol geaccepteerd en daar ook op aangepast.

Zowel zijn deugdelijkheid als zijn celibataire bestaan had hij vaarwel gezegd. Niet dat hij was getrouwd maar wel dat hij zich, en dat was nu een kleine zeven jaar geleden, had laten verleiden door een van de jongste vrouwelijke leden van het koor. En sindsdien, en dat was ook de hoofdreden van 'zijn inzet' voor het koor, bleek dat het koor een goede aanvoerrote was van steeds nieuwe uitdagingen. Bij zijn eerste 'uitstapje', zoals hij zijn korte relatie met Eunice had genoemd, had hij nog even gedacht aan een huwelijk. Hij was verliefd op haar en zij adoreerde hem en de avond dat hij haar lichaam mocht ontdekken in de koelte van de consistorie, ze waren te heet om te wachten tot de warmte van zijn kamer, vroeg hij zich serieus af of dit zijn vrouw zou kunnen zijn. Zij had hem, op het moment dat hij er met haar over sprak, uitgelachen en gevraagd of hij serieus dacht dat zij zou trouwen met een priester.

"Ik vind jou leuk, William, maar je gelooft toch niet dat ik ooit met je zal trouwen. Met een priester?"

Af en toe klonk de schrille van haar stem nog tot hem door. Dat geluid had het zaad van minachting voor vrouwen gezaaid in zijn hart. Haar lichaam en de lichamen daarna hadden de vreugde van de fysieke beleving van lust in hem geplant. En vanaf dat moment begeerde hij alleen dat en keek hij laagdunkend neer op het schepsel vrouw. Hij vond het een goede balans en naarmate hij ontdekte dat meer vrouwen van het koor belangstelling voor hem toonden, was hij de lust gaan uitbuiten. Hij was niet kieskeurig. Niet

in de zin dat hij iedere vrouw van het koor begeerde maar wel dat het hem niets kon schelen of ze getrouwd waren of niet. Van sommigen wist hij dat hun mannen er relaties op nahielden. Hij leefde op het middelpunt van informatie door de persoonlijke gesprekken die hij regelmatig voerde. Hij ontving alle nieuwtjes en nieuwsfeiten van een groot deel van zijn parochie. Hij wist wie er schulden hadden en wie er een relatie had. Hij wist ook wie er te ziek waren of te futloos voor de huwelijkse verplichting. En met aandacht en perversiteit vulde hij graag de leemtes van die leden op.

Hij glimlachte bij de gedachte aan Jane, een aan de buitenkant degelijke vrouw. Getrouwd met Oliver Bromwell, van goede afkomst en woonachtig aan de overkant van de Adur in Coomes Copse. Zij had, vanwege de rol van haar man in deze parochie, gekozen voor het lidmaatschap van zijn koor. Nadat Jane een paar maanden lid was, kwam het tot een gesprek. Ze was na een repetitie blijven hangen en met hem aan de praat geraakt. Toen had zij hem duidelijk gemaakt dat zij niet gelukkig was.

“Maar Jane, het mankeert je aan niets. Je ziet er goed uit, hebt materieel niets te klagen en ik heb ook niet de indruk dat je onder iets gebukt gaat.”

Hij gaf er de voorkeur aan dat de koorleden hem bij zijn voornaam noemden en hij tutoyeerde hen ook..

“William, het gaat er niet om wat je ziet of wat je denkt, maar vooral om wat je niet ziet.”

“Nu zul je toch wat specifiekere moeten worden, Jane. Ik kan moeilijk achter elke voordeur van mijn koorleden kijken. Ik wil je graag helpen maar dan heb ik meer informatie nodig.” En zo waren ze tot een langdurig gesprek gekomen waaruit bleek dat haar stille verdriet werd veroorzaakt door het feit dat Oliver haar niet zag staan.

“Hij kijkt niet naar me, hij begeert mij niet en dat laat ik niet

compenseren door geld, een mooi huis of een leuke auto!”
Hij had haar stil aangekeken en zij had zijn blik verkeerd opgevat.

“Vind je mij dan ook niet mooi?”, had zij wanhopig gevraagd.
“Integendeel, Jane, ik vind je een heel mooie vrouw en ik ben ervan overtuigd dat Oliver dat ook wel vindt.”

Bewust had hij zich voorzichtig uitgedrukt, want Oliver was een van de beschermheren van zijn kerk en dankzij zijn gulle giften en zijn voorzitterschap van het kerkbestuur had William voldoende middelen voor het onderhoud van zijn kerk.

“Waarom zegt hij dat dan niet en waarom begeert hij mij dan niet of sterker nog, waarom kijkt hij dan niet gewoon eens naar me?”

“Ik weet het niet, Jane, misschien is hij druk met andere zaken, maar ik ben ervan overtuigd dat hij heus wel oog heeft voor jouw schoonheid.”

“Vind jij mij mooi? En graag wil ik een eerlijk antwoord.”

William had even gearzeld en, alhoewel hij nooit zo bewust naar haar had gekeken, moest hij toegeven dat zij een natuurlijke schoonheid bezat. Hij schatte haar ergens begin vijftig, maar dat deed hij meer op grond van het feit dat hij wist dat Oliver halverwege de vijftig was, dan dat dit aan haar te zien was.

“Ja, ik vind je mooi. Ik moet je beoordelen op wat ik nu zie.”
Tot zijn grote verbazing had zij op dat moment haar blazer uitgetrokken, de knoopjes van haar blouse losgemaakt en vervolgens deze uitgetrokken om daarna zich te ontdoen van haar beha.

“Kun je het nu beter beoordelen?”

Starend had hij naar haar ontblote bovenlijf gekeken. Wat hij zag, beviel hem. Ze had stevige borsten en een prachtige gladde huid, een beetje getint.

“Nou?”

In een opwelling was hij naar haar toegelopen om haar borsten in zijn handen te nemen. Zij was achteruitgelopen.

“Ik wil dat je er alleen maar naar kijkt, William, verder niet. Wat vind je ervan?”

“Ik ... eh ... ik vind ze prachtig en ik vind jou een heel mooie vrouw. Je lijkt wel een geboren fotomodel. Ik zou je graag willen aanraken?”

“Je mag naar me kijken, William, en je mag me zo fotograferen,” kennelijk wist ze van zijn fotohobby, “maar je mag niet aan me komen.”

En zo was er in de laatste anderhalf jaar een vriendschap met een rare hobby tussen hen ontstaan. Om de zoveel weken kwam ze naar hem toe en liet zich dan door hem fotograferen. Hij had er een speciale kamer voor ingericht op de zolder van zijn parochiewoning. En bij elke sessie kleepte zij zich volledig uit en maakte hij foto's van haar, die ze daarna uitprintten op A4-formaat en een plaats gaven in wat zij 'hun privékamer' noemden. Alleen hij en Jane hadden een sleutel van die kamer. In het begin had hij nog wel pogingen gedaan haar over te halen voor een fysieke relatie maar ze had hem duidelijk gemaakt dat ze dat niet wilde.

“Het feit dat je me fotografeert, naar me kijkt en me bewondert, is meer dan genoeg, William. Meer verlang ik niet en meer zal ik ook niet toestaan. Als je blijft aandringen, dan stoppen we hier ook mee.” Ze zei dat met een breed handgebaar, terwijl ze naakt voor hem stond. Hij had zich erbij neergelegd want vond de fotosessies zo'n mooie gebeurtenis, dat hij die niet in de waagschaal wilde leggen. Hij hoopte dat zij op een dag zou toegeven aan zijn verlangen want elke keer als hij naar haar keek en haar fotografeerde, vertelde zijn lichaam hem dat hij meer wilde.

Met een glimlach op zijn gezicht dacht hij terug aan de laatste

sessie met haar, gisteravond, toen zij hem had beloofd voor wat hij voor haar had gedaan. Hij had nooit kunnen denken dat het zo fijn zou zijn.

Op dat moment werd hij gestoord door een agent die zijn kerk binnenliep. Hij keek ervan op. Doorgaans zag hij geen politie in zijn kerk en al zeker niet in uniform.

“U bent de priester van deze parochie?”

“Ja. Ik ben William Beaton.”

De agent legitimeerde zich en vertelde hem over de reden van zijn komst.

“Wij hebben het lichaam gevonden van een jonge vrouw op het kerkhof dat tot deze kerk behoort.” Hij toonde de foto van de dode vrouw. “Omdat wij niet weten om wie het gaat, ben ik belast met een buurtonderzoek. Ik vroeg me af of u haar kende of dat zij u bekend voorkomt?”

William pakte de foto en keek ernaar. Toen gaf hij de foto terug aan de agent.

“Het spijt me. Ze komt me niet bekend voor, ik ken haar niet. Het is zeker niet iemand van mijn parochie. Ik kan u niet van dienst zijn.”

De agent pakte de foto aan en stak deze terug in zijn map.

“Dan ga ik verder vragen. Dank u wel en ik wens u een fijne dag.”

Daarna liep hij de kerk weer uit.

Dinsdag 4 september 2012

Inspecteur Caitlin Dern had het gevoel dat de herfst dit jaar wel heel vroeg was ingevallen. Het was pas begin september, het was koud en het regende al een paar dagen. Brighton vond ze een heel plezierige stad, maar als de regen de straten teisterde, verlangde ze in haar hart naar de warmte van haar geboorteland Iran. Sinds ze daar was geweest, bleef dat wel de sterkste herinnering: de warmte en de mystieke sfeer.

Ze was net uit bed gestapt en vroeg zich af wat de dag vandaag te brengen had. Het was de laatste tijd stil op het bureau. De misdaad liet het afweten nu het weer dat ook deed. Ze glimlachte bij die gedachte maar trok een frons op haar voorhoofd bij het vooruitzicht dat het vandaag weer papierwerk zou worden. Ze besepte als geen ander dat het erbij hoorde en dat papierwerk ook nodig was om zaken goed onderbouwd bij een rechter te krijgen. Natuurlijk was dat een onderdeel van een zaak. Alleen de statistieken en verdere administratie verfoeide ze en waren niet haar favoriete activiteiten.

Op het moment dat ze haar kop thee stond te drinken in haar keuken, belde hoofdinspecteur Eliot Rubenzahl, haar baas.

“Goedemorgen, Caitlin, ben je al onderweg naar het bureau?”

Aan zijn stem was te horen dat hij het ook niet zo’n prettige dag vond.

“Nee, ik sta op het punt die kant op te komen. Is er iets bijzonders?”

“Ja, we hebben een dode gemeld gekregen. Jenny en haar team zijn al onderweg. Kun jij die kant opgaan?”

Ze betrapte zich erop dat haar hart een klein vreugdesprongetje maakte. Ze was natuurlijk niet blij dat

er weer iemand dood was, maar wel met het feit dat het vandaag dus geen bureauwerk zou worden. Ze noteerde het adres dat Eliot haar gaf en meldde dat ze er binnen een half uur zou zijn. Het was een adres bij haar in de omgeving, richting Shoreham-by-Sea.

Twintig minuten later reed ze het terrein op van de Mill Lane begraafplaats. Ze toonde haar badge aan de agent die de ingang bewaakte en reed in de richting van de politiewagens die al ter plaatse waren. Daar parkeerde ze en stelde blij vast dat het regenen was gestopt. Ze trok haar witte overall en laarzen aan en liep naar de plek waar Jenny Weinberg, hun patholoog-anatoom al druk doende was met een aantal assistenten.

“Goedemorgen, Jenny!”, begroette ze haar en Jenny beantwoordde haar groet.

“Wat hebben we hier?” Ze vroeg het kortaf en zakelijk omdat ze wist dat als Jenny eenmaal met haar onderzoek bezig was, ze geen zin had in prietpraat en het liefst to-the-point kwam. Zonder op te kijken en doorgaand met haar werk antwoordde ze:

“Een jonge vrouw. Ik schat tussen de 25 en 35 jaar. Moet hier al een aantal uren gelegen hebben.”

“Enig idee van het tijdstip van overlijden?”

“Moeilijk te zeggen met dit weer. Lichaam koelt dan sneller af. Maar een ruwe schatting kan ik je wel geven. Ik denk dat het moet liggen tussen elf uur gisteravond en drie uur vanmorgen vroeg.”

“Doodsoorzaak?”

“Kan ik je nog niet zeggen. Behalve een paar oppervlakkige steekwonden, zie ik verder geen zware verwondingen. Ze lijkt redelijk gaaf. Verder duidt er ook niets op een worsteling. Die steekwonden zien er niet ernstig genoeg uit om te denken dat zij daaraan is overleden.”

“Behalve die steekwonden, nog andere dingen?”

“Ja, een blauwe plek op haar hoofd, maar ik denk dat het van een val is.”

“Enig idee wie het is? Had ze papieren bij zich?”

“Nee, helemaal niets.”

“Weet je of ze hier om het leven is gebracht of elders?”

“Kan ik je ook nog niet zeggen. Het ziet er naar uit dat ze hier is gedumpt. Ik zie niet veel bloedsporen, het kan zijn dat de regen al het nodige heeft weggespoeld.”

“Dus we hebben weinig om op af te gaan?”

“Niet veel, misschien dat er meer uitkomt als ze op de tafel ligt.”

Caitlin nam de plek in zich op. Ze wenkte de fotograaf mee te komen om een aantal foto's te maken. Ze wees naar de situatie. Het lichaam lag op een oud graf. Ze las de tekst op de steen: 'Erected in memory of Mary Dudmesh Goodfellow, daughter of Hector Dudmesh and Margareth Goodfellow'. De steen was van 1850 en ze vroeg zich af of de dode vrouw en de steen iets met elkaar te maken hadden. In de rij van dit graf keek ze naar de andere stenen, zonder nog bewust namen in zich op te nemen. Het viel haar op dat het een oud gedeelte van de begraafplaats was. Met een handbeweging beduidde ze de fotograaf om alles vast te leggen. Vanaf een afstand stond ze te kijken naar het team van Jenny en nam de plek op. Niet ver van het graf verwijderd zag ze een gat in de omheining. Ze liep erop af. Ze zag dat achter de heg een pad lag en vroeg zich af of de dader via deze weg binnen was gekomen. Toen ze haar beeld eenmaal helder had, liep ze terug. Ze zou hier nog wel terugkomen om nog een beter beeld te krijgen en op basis daarvan te bekijken of ze een theorie kon vinden over de vraag hoe het lichaam hier was beland. Afgaande op wat Jenny eerder had opgemerkt, moest dus iemand het lichaam hier naartoe hebben gedragen. De

plek was niet bereikbaar met een auto. Dat was een hele sjouw geweest, terwijl ze nergens sporen zag.

“Goedemorgen, Jenny, goedemorgen, Caitlin.”

Het was de stem van Eliot die hen beiden begroette. Het viel op dat Jenny nu wel opkeek en Eliot vriendelijk begroette.

“Morgen, Eliot!”

Caitlin moest inwendig lachen. Alhoewel Eliot en Jenny hun relatie niet geheim hielden, probeerden ze beiden het wel zo professioneel mogelijk te houden.

“Weten we al wat, Caitlin?”, vroeg Eliot haar nu en Caitlin vertelde hem wat ze net van Jenny had gehoord.

“We hebben dus niet veel om op af te gaan? Wie heeft het lichaam gevonden?”

“Een man die zijn hond aan het uitlaten was. Hij woont hier vlak achter de begraafplaats. Ik heb hem naar huis laten gaan. Een van de agenten heeft zijn adres.”

Eliot knikte in de richting van Caitlin en ze begreep zijn wenk.

“Ik ga zo bij hem langs om hem een paar vragen te stellen.”

“Ik neem aan dat we verder geen getuigen hebben?”

“Dat zou al te mooi zijn, Eliot”, reageerde Jenny nu. “We hebben een lichaam, een locatie, een vinder en verder weten we niets.”

“Dus geen papieren?”

“Niks, zoals ik zei, dus dat wordt ouderwets recherchewerk.”

Daarna wenkte ze haar team en gaf aan dat het lichaam kon worden meegenomen.

Caitlin gaf instructies aan de groep agenten die inmiddels op de plek aanwezig waren en deze begonnen minutieus het terrein af te zoeken naar sporen of alles wat de moeite waard zou kunnen zijn en hen zou kunnen helpen bij het onderzoek.

“Kijk vooral naar sporen die duiden dat ze hier naartoe is gesleept of anderszins.”

“Het heeft geen zin hier langer te blijven Caitlin, jij leidt het onderzoek. Als het goed is, dan kan Imogen elk moment hier zijn. Ga met haar naar de vinder en dan zien we elkaar later op het bureau.”

Ze liep naar haar auto en ontdeed zich van haar overall en laarzen. Op het moment dat ze klaar was, zag ze Imogen, die net was gearriveerd, richting haar auto lopen. Ze begroette haar en praatte haar bij over de situatie. Caitlin vroeg haar mee te lopen naar de man die het lichaam had gevonden.

“Mr. Clarendom? Thomas Clarendom?”

De man die de deur opende op Mill Lane 23 knikte.

“Ik begrijp dat u vanmorgen het lichaam op de begraafplaats heeft gevonden? Vindt u het goed dat we even binnenkomen voor een paar vragen?”

De man opende de deur verder en liet hen binnen. Caitlin en Imogen liepen direct door naar de woonkamer.

“Mogen we even gaan zitten?”

Hij knikte ter bevestiging.

“Wilt u ons vertellen hoe u vanmorgen het lichaam heeft ontdekt?” Caitlin vroeg het vriendelijk en keek hem aan.

“Ik liet vanmorgen mijn hond uit, zoals elke dag, en nam dezelfde route. Over de begraafplaats.”

“Het graf lag niet aan een looppad?”

“Nee, dat klopt, maar mijn hond laat ik altijd loslopen en feitelijk was hij het die het lichaam ontdekte. Opeens begon hij heftig te blaffen. Eerst dacht ik dat het om een kat of een andere hond ging en ik riep hem terug. Maar toen hij niet terugkwam, ben ik op hem afgelopen en zag toen dat hij tegen dat lichaam stond te blaffen.”

“Hoe trof u het lichaam aan?”

“Op dezelfde wijze waarop jullie het hebben gevonden. Ik heb mijn hond aangeliend en onmiddellijk jullie gebeld.”

“Heeft u verder nog iets gezien? Iets opvallends of afwijkends van normaal.”

“Nee, het regende nog en het was doodstil. Soms kom ik nog wel andere mensen tegen die hun hond uitlaten maar vanmorgen was het stil.”

“Heeft u het slachtoffer gezien?”

“Ik heb wel even gekeken.”

“Kent u haar? Komt zij hier uit de buurt?”

“Ik ken haar niet maar ik moet u zeggen dat ik maar even heb gekeken. Zij kwam me niet bekend voor.”

“U woont hier vlak achter de begraafplaats. Heeft u misschien eerder vanmorgen of vannacht iets gehoord?”

“Nee. Ik ben om een uur of half twaalf naar bed gegaan en vanmorgen op mijn gewone tijd wakker geworden.”

“Wat is uw gewone tijd?”

“Ik sta altijd om zes uur op, want ik moet om acht uur op mijn werk zijn. En voor die tijd laat ik de hond uit.”

Caitlin keek op haar horloge en zag dat het al negen uur was. Ze keek hem aan en hij vertelde haar dat hij zijn baas had gebeld met de boodschap dat hij later zou zijn omdat de politie hem nog wilde spreken.

“Waar werkt u?”

“Ik werk in Brighton. Ik ga om half acht de deur uit en ben dan ruimschoots op tijd.”

“Woont u alleen?” Onwillekeurig keek ze om zich heen en constateerde dat het een kaal huis was. Weinig opsmuk en weinig gezelligheid. Op een dressoir stond een foto van een vrouw.

“Ja, mijn vrouw is een paar jaar geleden overleden en sindsdien woon ik hier alleen.”

Hij leek haar volgende vraag te raden.

“We hebben geen kinderen.”

Caitlin keek nog even in haar aantekeningen en toen naar

Imogen. Het was duidelijk dat zij ook geen vragen meer had. Ze klapte haar notitieblokje dicht.

“Het kan zijn dat ik mogelijk verderop in het onderzoek nog even contact met u opneem. Maar voor nu weet ik genoeg.”

“Kan ik naar mijn werk gaan?”

“Maar natuurlijk. Ik noteer nog even uw telefoonnummer en dan kunt u gaan waar u wilt.”

Hij gaf haar zijn nummer. Daarna stond ze op en Imogen volgde haar beweging. Samen liepen ze naar de voordeur en namen afscheid.

Ze liepen terug naar hun auto's die ze bij de ingang van de begraafplaats hadden laten staan.

“Hij heeft weinig te melden”, stelde Imogen vast.

“Als hij haar alleen heeft gevonden, zoals hij zegt, dan valt er natuurlijk niet zo veel te zeggen.”

“Wat nu?”

Caitlin keek haar aan.

“Ik loop nog even rond op de begraafplaats. Misschien hebben de agenten al iets gevonden. Ga jij maar terug naar het bureau. Op dit moment valt er niet zo veel te doen. Eerst moet Jenny haar werk doen. Daarna kunnen we met een foto een buurtonderzoek starten. Ik zie je straks op het bureau.”

Imogen stapte in haar auto en Caitlin liep terug naar de plaats waar het lichaam was gevonden. Agenten waren nog volop bezig het terrein af te zoeken. Ze zag dat het lichaam was afgevoerd. Ze keek nogmaals naar het graf waar de dode vrouw had gelegen. Er was weinig te zien behalve dan de voetstappen van iedereen die met het lichaam bezig was geweest. Impulsief liep ze naar de plek waar ze het gat in de heg had ontdekt. Het was groot genoeg om doorheen te kruipen en dat was wat ze deed. Ze kwam op een pad dat deels achter enkele huizenblokken liep en een afscheiding vormde tussen de tuinen en de begraafplaats. Via het pad

waren alle huizen aan de achterkant toegankelijk. Aan het einde van het pad kwam ze uit op een straat. Ze liep de straat in en zag dat het Greenacres was. Ze keek om zich heen. Het was een redelijk nieuwe wijk met woningen die in een hofje lagen. Niet chique maar goed onderhouden. Beetje standaard. Ze haalde haar neus op als gebaar dat het niet haar soort woonwijk was. Ze liep terug naar de begraafplaats op dezelfde wijze waarop ze hier was gekomen. Het viel haar op dat het een stille wijk was: geen teken van leven te bekennen. Waarschijnlijk allemaal naar hun werk. Op de begraafplaats liep ze naar de dienstdoende officier van de agenten die nog steeds aan het kijken waren.

“Hebben ze al iets gevonden?”

Hij schudde ontkennend zijn hoofd.

“Niets, ma'm. Ik ben ook bang dat het moeilijk zal zijn. Het weer heeft in die zin niet meegezet. Sporen worden gemakkelijk weggespoeld.”

“Wat ik niet begrijp,” sprak ze al peinzend voor zich uit, “is het feit dat het graf nogal op afstand ligt van het pad. Als men haar had willen dumpen, dan zou je zeggen dat ze op de eerste de beste plek was neergelegd.”

“Ik weet niet of de begraafplaats voor auto's toegankelijk was. Ik heb even op de borden gekeken en daaruit blijkt dat het alleen toegankelijk is van acht uur 's morgens tot acht uur 's avonds of van zonsopkomst tot zonsondergang als het winter is. Ik ga er vanuit dat de hoofdingang normaal gesloten is en dat alleen bevoegden een sleutel van de poort hebben.”

“Dat is een goed punt! Dank je wel. Ik laat het uitzoeken. Want als dat het geval is, dan begin ik steeds meer te geloven in de theorie dat het lichaam via het gat in de heg is binnengesleept.”

“We hebben daar ook al gekeken, ma'm, maar er valt weinig te zien. Niets duidt erop dat er iets door het gat is gesleept.”